

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **Ing. J. E.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Pojezdným
sídlem Švehlova 46, 544 01 Dvůr Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**
sídlem Těšnov 17/65, 110 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2023, č. j.: MZE-34329/2023-14132,
sp. zn. MZE-61187/2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), se žalobce domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Státního zemědělského intervenčního fondu (dále jen „SZIF“ nebo „Fond“) sp. zn. 19/F1D/438/028953-ANC, č. j. SZIF/2022/0569104, ze dne 6. 9. 2022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) dle § 9a písm. a) zákona č. 256/2000 Sb., o Státním zemědělském intervenčním fondu a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o SZIF“).

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.

2. Dne 15. 5. 2019 podal žalobce ke SZIF jednotnou žádost, jejíž součástí byla i žádost o poskytnutí platby pro horské oblasti a jiné oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními („platba pro horské oblasti“). Prvostupňovým rozhodnutím SZIF poskytl žalobci platbu pro horské oblasti pro rok 2019 v celkové výši 16 400,27 Kč, a z této částky současně odečetl 6 852,23 Kč k úhradě dlužné částky dle rozhodnutí SZIF ze dne 1. 10. 2020, č. j. SZIF/2020/0591411. SZIF uzavřel, že žalobci bude vyplacena platba ve výši 9 548,04 Kč, tedy rozdíl mezi platbou pro rok 2019 ve výši 16 400,27 Kč a dlužnou částkou.
3. Dlužná částka byla určena podle rozhodnutí SZIF ze dne 1. 10. 2020, kterým SZIF zamítl platbu pro horské oblasti pro rok 2018 s ohledem za rozdíl mezi plochou ohlášenou a plochou zjištěnou a současně žalobci uložil sankci za zohlednění plochy nezpůsobilé pro danou platbu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo zamítnuto jako opožděné.
4. Z obsahu správního spisu plyne, že žalobce podal dne 21. 7. 2023 podnět k provedení přezkumného řízení dle § 94 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, označený jako stížnost na diskriminaci jeho osoby. Ministr žalovaného ve sdělení ze dne 25. 9. 2023 žalobce informoval, že žalovaný napadené rozhodnutí vydal v souladu s právními předpisy a že neexistují důvody pro zahájení přezkumného řízení.

Žaloba

5. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a nařízení žalovanému vyplatit na účet žalobce částku 16 400,27 Kč navýšenou o zákonný úrok z prodlení od 1. 1. 2020 do data uhrazení částky nebo o stejné navýšení, jaké se uplatňuje u sankce za opožděné podání žádosti o dotace žadatelem, a valorizovanou o inflaci.
6. Žalobce namítá, že SZIF rozhodl o žádosti o dotaci ze dne 15. 5. 2019 po více než třech letech od jejího podání. Dle žalobce měl SZIF dotaci za rok 2019 vyřídit a vyplatit do 31. 12. 2019. Hospodářský rok končí ke dni 31. 10. běžného roku. Postup SZIF i žalovaného považuje žalobce za diskriminační, neboť ke dni podání žaloby mu částka nebyla připsána na účet. Nadto v důsledku inflace klesla v průběhu let reálná hodnota dotace. Žalovaný byl v průběhu odvolacího řízení nečinný a napadené rozhodnutí vydal až na základě žalobcovy stížnosti na nečinnost k ministru zemědělství a ke kanceláři Veřejného ochránce práv v Brně. Žalobce poukazuje na to, že nejsou vyřešeny ani dotace z let následujících po roce 2019. Žalobce také uvádí, že žalovaný dodnes nevyřešil duplicitní vyplácení dotací z roku 1998.
7. Žalobce se domnívá, že krácení dotace za rok 2019 kvůli kontrole v roce 2018 není na místě a je promlčené. Žalobce uvádí, že v roce 2018 SZIF žalobci zamítl poskytnutí dotace. Toto zamítnutí dle žalobce nikterak nesouvisí s dotací přiznanou za rok 2019. Krácení dotace s odkazem na rok 2018 a vydání prvostupňového rozhodnutí až dne 6. 9. 2022 považuje žalovaný za nemravné. Dle žalobce nedošlo v roce 2018 k vyplacení žádné zálohy dotace, není tedy co vracet. Rozhodnutí k dotacím za rok 2018 dotace pouze zamítají.
8. Žalovaný dle žalobce v napadeném rozhodnutí neřeší podstatu žalobcovy odvolání ani skutečnost, že mu SZIF dotaci přiznal až po čtyřech letech. Nevěnuje se ani znehodnocení částky o inflaci, ani nesmyslnosti krácení kvůli kontrole z roku 2018, která se dotací roku 2019 netýká. Žalovaný se nezabýval ani účetním uzavřením roků. Dle žalobce nelze prvotně přiznat dotaci z roku, který je účetně již uzavřen.

Vyjádření

9. Dle žalovaného má současné řízení souvislost s řízením o žádosti o platbu pro horské oblasti pro rok 2018. Prvostupňové rozhodnutí SZIF nemohl vydat dříve, neboť primárně bylo třeba ukončit řízení o zamítnutí dotace pro rok 2018.
10. K námitce žalobce, že SZIF měl dotaci vyplatit do konce kalendářního roku, žalovaný uvádí, že mu není zjevné, z kterých právních předpisů toto pravidlo žalobce dovozuje.
11. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že mu ke dni podání žaloby nebyla vyplacena částka dotace. Z žaloby není zřejmé, zda žalobce poukazuje na částku 16 400,27 Kč, nebo na částku 9 548,04 Kč. Žalovaný uvádí, že žalobci měla být ze strany SZIF vyplacena pouze částka 9 548,04 Kč. Dle spisového materiálu SZIF (dokument Pokyn k výplatě – ANC 2019 se splatností ke dni 5. 7. 2023) byl tento závazek vůči žalobci splněn.
12. Žalovaný uznává, že v letech 2022 a 2023 došlo k inflaci, SZIF však nemá povinnost částku dotace o inflaci navyšovat. Nařízení vlády č. 43/2018 Sb., o podmínkách poskytování plateb pro horské oblasti a jiné oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními a o změně některých souvisejících nařízení vlády, stanoví sazby dotací na hektary zemědělské půdy podle typu oblasti, v níž se zemědělská půda nachází, pevnými částkami, uvedenými v měně euro. Stejně tak je v nařízení vlády č. 43/2018 Sb. pevně stanoveno, jakým způsobem dojde k přepočtu směnného kurzu mezi měnami euro a českou korunou.
13. Žalovaný nerozporuje, že řízení trvalo poměrně dlouhou dobu. Dané však nemohlo zapříčinit protiprávnost prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Délku řízení ovlivnila délka řízení o rozhodnutí ze dne 1. 10. 2020, č. j. SZIF/2020/0591411.
14. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že kontrola z roku 2018 a vyřizování námitek proti protokolu o kontrole nejsou přímým předmětem tohoto řízení. Nyní napadené rozhodnutí potvrzuje prvostupňové rozhodnutí o přiznání dotace za rok 2019. Problematické přiznávání dotací za rok 2018 se věnovala rozhodnutí, která již žalobce napadnul. Jedná se o rozhodnutí ze dne 1. 10. 2020, č. j. SZIF/2020/0591411, (ve věci žádosti o platbu na horské oblasti), které bylo napadeno odvoláním, o němž rozhodl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 18. 11. 2021, č. j. MZE-64361/2021-14132, a též rozhodnutí ze dne 4. 1. 2019, č. j. SZIF/2018/0745275, (ve věci žádosti o platbu na jednotnou plochu), které bylo také napadeno odvoláním, o němž rozhodl žalovaný svým rozhodnutím ze dne 17. 12. 2019, č. j. 12770/2019-MZE-14141.
15. Dle žalovaného námitka duplicitního vyplácení dotací a nekorektně provedené kontroly z roku 1998 nesouvisí s předmětem řízení, je zmatečná a žalobce ji neuplatnil v odvolacím řízení. Rovněž námitka zálohy na dotace je zmatečná. Žalobce nesprávně dovozuje, že žalovaný dříve uloženou sankci 13 992,36 Kč za rozdíl mezi plochou deklarovanou a plochou způsobitou pojímá jako zálohu. Žalovaný uvádí, že nejde o zálohu na dotaci, nýbrž o správní sankci, která nijak neporušuje zásadu dvojího trestání. Nevyplacení dotace a uložení sankce vedle sebe neporušuje zásadu ne bis in idem, neboť nevyplacení, resp. krácení dotace nelze za „trest“ považovat. Účelem krácení dotace není potrestat příjemce, nýbrž chránit veřejné prostředky a dodržování pravidel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2019, č. j. 2 Afs 192/2018-74).
16. Za zmatečné považuje žalovaný také vtahování řízení o žádostech o dotace z let následujících po roce 2019 do současného předmětu řízení. Správní sankce uložená za období roku 2018 byla již v plné výši započtena vůči platbám poskytnutým za roky 2018 a 2019. Žalovaný pak není oprávněným subjektem k rozhodování o žádostech o dotace. Část žalobního petitu

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.

spočívajícího v požadavku žalobce, aby bylo žalovanému uloženo vyplatit částku ve výši 16 400,27 Kč navýšenou o zákonný úrok z prodlení a valorizovanou o inflaci považuje žalovaný za věcně nepřipustnou. Žalovaný není ani subjektem oprávněným poskytovat platby žadatelům o dotaci.

Replika a další sdělení žalobce

17. Žalobce ve své replice a dalším sdělení uvádí, že předmětem sporu není nekorektně provedená kontrola v roce 2018, ale opožděné proplácení přiznaných dotací, jejich bezdůvodné krácení a podivně řešené odvolání. Kontrolu z roku 2018 žalobce označuje za účelovou a vykonstruovanou. Dle žalobce neodpovídal protokol o kontrole z roku 2018 předložený dne 4. 10. 2018 tomu, co se 2. 7. 2018 dohodlo a domluvilo. Žalovaný žalobce šikanuje kvůli událostem z 90. let. Žalovaný uvádí, že žalobce se vymlouvá například na opožděnost námitek proti protokolu o kontrole z roku 2018, které SZIF odmítl s odůvodněním, že podání nedošlo do půlnoci, ale tři sekundy po ní. SZIF i žalovaný žalobci nesprávně doručují zásilky na adresu, která není jeho bydlištěm ani uváděným sídlem podnikání, a ignorují adresu pro doručování uváděnou v evidenci obyvatel.
18. Dle žalobce nebylo v červenci 2018 vydáno na základě kontroly žádné rozhodnutí o uložení sankce. Došlo pouze k vydání čtyř rozhodnutí ke čtyřem dotacím a dotace pro rok 2018 se zamítla. V žádném rozhodnutí nebylo v jeho předmětu uvedeno krácení dotace v roce 2019. Navíc tato čtyři rozhodnutí nabyla právní moci až po roce 2019. Krácení dotací za rok 2019 s odkazem na provedenou kontrolu považuje žalobce za nepřijatelnou retroaktivitu. Dle žalobce mělo být vydáno samostatné rozhodnutí o sankci za kontrolu provedenou v roce 2018 a prováděnou v dalších letech, aby se mohl bránit. Tato sankce měla být sdělena před podáním žádosti o dotaci v roce 2019, což se nestalo.

Posouzení soudem

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž by měl povinnost přihlédnout z moci úřední.
20. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasili.
21. V projednávané věci považuje žalobce za nesprávný postup žalovaného, který o jeho žádosti o dotaci ze dne 15. 5. 2019 rozhodl až dne 6. 9. 2022 a poskytovanou platbu pokrátil z důvodu výsledků kontroly v roce 2018.
22. Soud v první řadě přistoupil k vypořádání námítky nepřezkoumatelnosti.
23. Žalovaný dle žalobce v napadeném rozhodnutí neřeší podstatu žalobcova odvolání ani skutečnost, že mu SZIF dotaci přiznal až po čtyřech letech. Nevěnuje se ani znehodnocení částky o inflaci, ani nesmyslnosti krácení kvůli kontrole z roku 2018, která se dotací roku 2019 netýká. Žalovaný se nezabýval ani účetním uzavřením roků. Dle žalobce nelze prvotně přiznat dotaci z roku, který je účetně již uzavřen.
24. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce v odvolání žádal vyplatit částku 16 400,27 Kč včetně valorizace o inflaci, neboť dotace z roku 2019 se vyplácí s tříletým zpožděním. Uvedl,

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.

že mu byla zamítnuta dotace pro rok 2018, proti čemuž podal odvolání, které žalovaný zamítl jako opožděné, a že věc je stále v řešení u soudu, neboť došlo k pochybení při doručování. Žalobce uvedl, že nebylo vydáno žádné rozhodnutí o tom, že mu budou kráceny dotace v dalších letech. Z toho důvodu nelze dotaci krátit o 6 852,23 Kč. Dále považoval žalobce v odvolání za nepřijatelné, aby byl za jedno porušení trestán vícekrát. Závěrem uvedl, že by v rozhodnutí měl být uveden výpočet dotace.

25. Podle konstantní judikatury je nepřezkoumatelné zejména takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, proč správní orgán nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, a ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130). Požadavek přezkoumatelnosti odůvodnění správního rozhodnutí však neznamená, že je správní orgán povinen jednotlivě reagovat na každé dílčí tvrzení účastníka řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je namístě jen tehdy, pokud správní orgán opomene podstatnou námitku účastníka řízení vypořádat zcela (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, a ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).
26. Soud v této souvislosti pro úplnost podotýká, že Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že povinnost orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit nelze interpretovat jako požadavek na detailní odpověď na každou námitku. Soud či správní orgán může na určitou námitku reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Absence odpovědi na ten či onen argument v odůvodnění tak bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Podstatné je, aby se orgán veřejné moci vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, a ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011-72, či usnesení Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, a ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/1). Není proto nepřezkoumatelným rozhodnutí, v jehož odůvodnění orgán veřejné moci prezentuje od názoru účastníka řízení odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní, a toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
27. Soud žalobci nepřisvědčil v tom, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevěnoval znehodnocení částky o inflaci, ani krácení dotace kvůli kontrole z roku 2018.
28. Soud zjistil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí k námitce valorizace platby o inflaci uvedl, že „žádná taková povinnost není v právních předpisech stanovena.“ Žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí srozumitelně popsal také skutečnosti, které předcházely vydání napadeného a prvostupňového rozhodnutí, a tím vysvětlil důvody pro krácení dotace. Uvedl, že žalobci byla uložena sankce ve výši 13 992,36 Kč z důvodu rozdílu mezi deklarovanou a zjištěnou plochou pro rok 2018. Vzhledem k tomu, že nemohla být na žádosti o platbu na horské oblasti a jiné oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními pro rok 2018 uplatněna v rámci platební skupiny celá výše sankce uložená podle čl. 19a odst. 1 nařízení Komise (EU) č. 640/2014, bylo v rozhodnutí SZIF č.j.: SZIF/2020/0591411, spis. zn. 18/F1D/438/028914-ANC, ze dne 1. 10. 2020, stanoveno, že zbývající částka sankce ve výši 6 852,23 Kč (13 992,36 – 7 140,13) bude stržena z Fondem poskytovaných plateb, na které bude mít žadatel nárok v průběhu následujících tří let.

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.

Žalovaný dospěl k závěru, že SZIF postupoval správně a v souladu s čl. 19a nařízení Komise č. 640/2014, pokud žalobci započel zbývajících částku sankce ve výši 6 852,23 Kč do částky dotace, na kterou mu vznikl nárok v rámci žádosti o dotaci pro rok 2019.

29. Námitku nesprávného postupu spočívajícího v tom, že SZIF žalobci platbu přiznal až po uplynutí více než tří let od data podání žádosti, žalobce v odvolání ze dne 4. 10. 2022 neuplatnil. Uvedl pouze, že požaduje „*vyplatit částku 16.400,27 Kč včetně valorizace o inflaci, neboť dotace z roku 2019 se řeší s 3letým zpožděním*“ a že „*[v]zhledem k tomu, že od roku 2019 uplynuly 4 roky, laskavě žádám za toto prodlení o valorizaci o inflaci*“. Žalobce neuplatnil ani námitku účetního uzavření roků. Nelze tedy nyní žalovanému vytýkat, že se k těmto námitkám nevyjádřil.
30. Soud tedy shledal napadené rozhodnutí přezkoumatelným a přistoupil k jeho meritornímu přezkumu.
31. Žalobce považuje postup SZIF, kterým zkrátil platbu žalobci, za nesprávný.
32. Dle čl. 19a odst. 1 věty první nařízení Komise (EU) č. 640/2014 ze dne 11. března 2014, kterým se doplňuje nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o integrovaný administrativní a kontrolní systém a o podmínky pro zamítnutí nebo odnětí plateb a správní sankce uplatňované na přímé platby, podporu na rozvoj venkova a podmíněnost (dále jen „nařízení Komise (EU) č. 640/2014“) platí, že „*[p]okud je v případě skupiny plodin podle čl. 17 odst. 1 plocha ohlášená pro režimy podpor stanovené v kapitolách 1, 2, 4 a 5 hlavy III a v hlavě V nařízení (EU) č. 1307/2013 a podpůrná opatření podle článků 30 a 31 nařízení (EU) č. 1305/2013 vyšší než plocha zjištěná podle článku 18 tohoto nařízení, vypočítá se podpora na základě zjištěné plochy snížené o 1,5 násobek zjištěného rozdílu, je-li tento rozdíl vyšší než 3 % zjištěné plochy nebo 2 hektary*.“
33. Dle čl. 19a odst. 4 nařízení Komise (EU) č. 640/2014 „*[p]okud v průběhu tří kalendářních let následujících po kalendářním roce zjištění nelze částku vypočítanou podle odstavců 1, 2 a 3 plně vyrovnat v souladu s článkem 28 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 908/2014, nevyrovnaný zůstatek se zruší*.“
34. Dle čl. 28 nařízení Komise (EU) č. 908/2014 ze dne 6. července 2014, kterým se stanoví pravidla pro uplatňování nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o platební agentury a další subjekty, finanční řízení, schvalování účetní závěrky, pravidla pro kontroly, jistoty a transparentnost (dále jen „nařízení Komise (EU) č. 908/2014“) „*[a]niž jsou dotčena jakákoli jiná opatření k prosazení práva stanovená vnitrostátním právem, členské státy započtou dlužnou částku, kterou příjemce dosud nevrátil a která byla zjištěna v souladu s vnitrostátním právem, proti jakékoli budoucí platbě, kterou má uhradit platební agentura odpovědná za získání dlužné částky tomuto příjemci*.“
35. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že rozhodnutím ze dne 1. 10. 2020, č. j. SZIF/2020/0591411, spis. zn. 18/F1D/438/028914-ANC, byla žalobci z důvodu zjištěného rozdílu mezi plochou ohlášenou a plochou zjištěnou udělena v rámci opatření platba pro horské oblasti a jiné oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními podle čl. 19a odst. 1 nařízení Komise (EU) č. 640/2014 správní sankce ve výši 1,5 násobku zjištěného rozdílu, tj. ve výši 13 992,36 Kč. Tato částka však již byla částečně ve výši 7 140,13 Kč umořena Fondem poskytovanými platbami na základě rozhodnutí ze dne 1. 10. 2020, č. j. SZIF/2020/0591411, spis. zn. 18/F1D/438/028914-ANC. Aktuální dlužná částka tak činí 6 852,23 Kč. SZIF proto postupoval podle čl. 19a odst. 4 nařízení Komise (EU) č. 640/2014

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.

a odečetl částku 6 852,23 Kč od nároku na platbu pro horské oblasti a jiné oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními pro rok 2019.

36. Z rozhodnutí SZIF ze dne 1. 10. 2020, č. j. SZIF/2020/0591411, založeného ve správním spise plyne, že SZIF zamítl žádost o platbu pro horské a jiné oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními pro rok 2018. V odůvodnění se uvádí:

„[p]ři provedení administrativní kontroly dne 01.10.2020 byl zjištěn rozdíl mezi žadatelem deklarovanou plochou v žádosti a plochou zjištěnou v rámci administrativní kontroly (případně kontroly na místě). Tento rozdíl v oblasti typu O2 činil 8,91 ha, tj. 130,65 % zjištěné plochy. Zjištěný rozdíl byl větší než 3 % zjištěné plochy, respektive 2 ha, proto Fond postupoval podle čl. 19a odst. 1 nařízení komise (EU) 640/2014, v platném znění a žadateli uložil správní sankci ve výši 1,5 násobku zjištěného rozdílu, tj. snížil o 13.992,36 Kč platbu pro horské oblasti a jiné oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními v rámci oblasti typu O2.

Vzhledem k tomu, že Fond nemohl na žádosti o dotaci na horské oblasti a jiné oblasti s přírodními nebo jinými zvláštními omezeními pro rok 2018 uplatnit v rámci platební skupiny celou výši sankce uložené podle čl. 19a odst. 1 nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) č. 640/2014, v platném znění, tj. částku ve výši 13.992,36 Kč, neboť výše dotace, která by mohla být žadateli poskytnuta na plochu zjištěnou, činí pouze 7.140,13 Kč, bude zbývající částka sankce ve výši 6.852,23 Kč stržena z Fondem poskytovaných plateb, na které bude mít žadatel nárok v průběhu následujících tří let.“

Proti tomuto rozhodnutí podal žalovaný odvolání, které žalovaný dne 18. 11. 2021 zamítl jako opožděné. Žalovaný ve vyjádření uvádí, že žalobce k rozhodnutí SZIF ze dne 1. 10. 2020, č. j. SZIF/2020/0591411, podal rovněž podnět k provedení přezkumného řízení, který žalovaný vyřešil sdělením o neshledání důvodů pro zahájení přezkumného řízení ze dne 17. 8. 2022. K vydání prvostupňového rozhodnutí v nyní projednávané věci došlo dne 6. 9. 2022.

37. Soud nepřisvědčil názoru žalobce, který krácení dotace poskytované pro rok 2019 s odkazem na rok 2018 považuje za nesprávné, promlčené a nemravné. Krácení dotace mělo svůj základ v dříve zjištěném nesouladu mezi ohlášenou a zjištěnou plochou, na základě kterého došlo k uložení sankce ve smyslu čl. 19a odst. 1 nařízení Komise (EU) č. 640/2014. SZIF žalovanému v odůvodnění rozhodnutí ze dne 1. 10. 2020, č. j. SZIF/2020/0591411, vysvětlil, že nemohl na žádosti o dotaci pro rok 2018 uplatnit v rámci platební skupiny celou výši sankce (13 992,36 Kč), neboť výše dotace, která by mohla být žadateli poskytnuta na plochu zjištěnou, činila pouze 7 140,13 Kč. SZIF v témže rozhodnutí dodal, že zbývající částka sankce ve výši 6 852,23 Kč bude stržena z Fondem poskytovaných plateb, na které bude mít žadatel nárok v průběhu následujících tří let. K tomuto kroku SZIF přistoupil v prvostupňovém rozhodnutí vydaného dne 6. 9. 2022 v projednávané věci. Nelze přisvědčit ani námitce promlčení, neboť SZIF rozhodnutí o zamítnutí dotace, č. j. SZIF/2020/0591411, vydal dne 1. 10. 2020, tj. necelé dva roky před prvostupňovým rozhodnutím v projednávané věci, a k nabytí právní moci došlo dne 3. 11. 2020.
38. Soud uznává, že vydání rozhodnutí o dotaci pro rok 2019 trvalo dlouhou dobu. Tu však ovlivnila délka řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí ze dne 1. 10. 2020, č. j. SZIF/2020/0591411, o zamítnutí dotace pro rok 2018, rozhodnutí o opožděnosti odvolání proti tomuto rozhodnutí a sdělení o nezahájení přezkumného řízení. Žalobce nijak neodůvodňuje svůj názor, že SZIF měl dotaci za rok 2019 vyřídit a vyplatit do 31. 12. 2019.

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.

Dané přitom nemá oporu v žádném zákonném ustanovení. Dle § 11 odst. 3 zákona o SZIF, ve znění účinném do 31. 12. 2022, „[n]a řízení o poskytnutí dotace a rozhodování v něm se nevztahují lhůty pro vydání rozhodnutí, ustanovení o povinnosti umožnit účastníkům řízení před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, ustanovení o vyrozumění účastníků řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání, ustanovení o provedení záznamu o provedení důkazu listinou a ustanovení o vydání usnesení při provádění důkazu ohledáním věci na místě podle správního řádu.“ Žádný právní předpis SZIF ani žalovanému neukládá ani povinnost valorizovat platby o inflaci v uplynulých letech.

39. K námitce, že žalovaný žalobce šikanuje kvůli okolnostem z 90. let (zejména duplicitní vyplacení dotací z roku 1998) soud uvádí, že žalobce tuto námitku v odvolacím řízení neuplatnil a že námitka nikterak nesouvisí s předmětem řízení. Soud v postupu žalovaného šikanující přístup neshledal.
40. Nad rámec nezbytného soud uvádí, že pokud jde o žalobcem zmiňované soudní řízení ohledně rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 10. 2020 týkajícího se žádosti o platbu pro rok 2018, žalobu zdejší soud rozsudkem ze dne 14. 12. 2021, č. j. 17 A 26/2020-48, zamítl. Kasační stížnost žalobce zamítl rozsudkem ze dne 9. 3. 2023 Nejvyšší správní soud.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

41. Z výše uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
42. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.

Praha 21. srpna 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Y.